

*• Problemen bij Bijbelvertaling

De „Indische Courant“ vertelt iets van het werk van dr H. v. d. Veen, die een bijbelvertaling (N.T.) in de taal der Tae-aprekende Toradja's heeft voltooid. Uit het artikel knippen we:

De taal der Sadan-Toradja's is zeer concreet. Toen bijvoorbeeld de geschiedenis van de tempelreiniging, waarin Jezus de tafels der geldwisselaars omwierp, ter sprake kwam, vroeg men mij, wat eigenlijk bedoeld werd. Werden de tafels in de lengte of in de breedte omvergegooid? zo vroegen de geboren sprekers van de Tae-taal, die in de revisie-commissie zitting hebben.

Soms is het Tae een beetje sarcastisch, aldus onze gastheer. Een lulaard wordt aangeduid als „degene, die bij het eten is als de bliksem, maar bij het werken gelijk de slakken“.

De Toradja's zijn een natuervolk. Daarom hebben veel uitdrukkingen betrekking op hun directe levende omgeving. De tekst: „Wie zich verhoogt, zal vernederd worden“ enz. is voor een Toradja duidelijk, wanneer men dit beeld overbrengt op karbouwen. Men heeft twee soorten karbouwen, n.l. met rechtopstaande ho-

rens (tarangga) en met neergeslagen horens (sokko). In het Tae zegt men: „Tarangga mendadi sokko, sokko mendadi tarangga“.

K. S.

*• Nieuwe bijdrage tot de kennis der Openbaringshistorie

Uit de Goede Tijding (evangelisatieblad) knippen we:

De wijzen uit het Oosten zagen een ster. Zomaar ineens was God in hun leven. Hun harten vloegen in brand en ze gingen onmiddellijk op reis. Maar toen..... verdween de ster. 't Oude liedje: het gewone leven vaagde alle bijzonderheden weg. De mensen zagen er precies zo uit als anders; even kalm als altijd stonden de huizen aan de kant van de weg. God had hen weer eens geplaagd zoals Hij 't ons zo dikwijls doet: poppetje gezien, kastje dicht — éven een ster, en dan weer..... niets.

De openbaringshistorie is een prachtig studievak. Maar zonder zulke bijdragen tot de kennis daarvan.

K. S.

Kerk en Koninkrijk Gods (XI)

POP. WETENSCH. SCHETSEN

ZONDAG 31, vervolg.

Dr Westerink schrijft verder: „Driemaal is er in de Evangelien sprake van de sleutelmacht. Driemaal komt daarbij de onderscheiding: op aarde-de kerk en in de hemel-God aan de orde..... Dat is dus een totaal andere onderscheiding dan die van Kerk en Koninkrijk Gods (beide op aarde).

Wordt nu in die tegenstelling eenmaal de uitdrukking Sleutelen van het koninkrijk der hemelen gebruikt, dan is het duidelijk, dat hier bedoeld is Sleutelen op aarde bediend, die den toegang tot God in den hemel openen of toesluiten. Maar van het Koninkrijk Gods dat nu reeds op de aarde is, is hier in het geheel geen sprake.

En het is een misverstand om in verband met Zondag 31 bij de kerkelijke tucht te spreken van een uitgesloten worden uit het „Koninkrijk Gods“.

We hebben reeds aangetoond, dat het in strijd is met de Schrift te zeggen, dat het hemelrijk niet hetzelfde is als het koninkrijk Gods.

Maar het is ook een dwaze exegese van Matth. 16: 19 het koninkrijk der hemelen met den hemel gelijk te stellen, zoals Dr Westerink hier doet.

„Koninkrijk der hemelen“ is een uitdrukking, die in het evangelie naar Mattheus herhaaldelijk wordt gebruikt, doch nimmer in de betekenis, welke Dr Westerink thans aan haar wil hechten. Nergens in dit evangelie wordt „het koninkrijk der hemelen“ identiek verklaard met „den hemel“. De exegese van Dr Westerink van Matth. 16: 19 is dus in strijd met het doorlopend gebruik van de uitdrukking „koninkrijk der hemelen“ in het evangelie naar Mattheus.

Bovendien: wel komt in Matth. 16: 19 (evenals in 18: 18) ook de onderscheiding aarde-hemel voor, maar dit geeft Dr Westerink allerminst het recht het koninkrijk der hemelen, waarvan in Matth. 16: 19 evenzeer en afzonderlijk sprake is, met den hemel te identificeren.

Trouwens in Joh. 20: 21—23, waarheen Dr Westerink in navolging van den Catechismus verwijst als naar de derde plaats in de evangeliën, die over de sleutelmacht der kerk spreekt, wordt de onderscheiding aarde-hemel niet met name genoemd.

Het gaat dus in Zondag 31 van den Catechismus niet maar om de onderscheiding aarde-hemel, maar wel degelijk ook en allereerst over de verhouding van kerk en koninkrijk Gods.

Zondag 31 spreekt zich op grond van de Schrift uit over de betekenis van de kerkelijke tucht voor het koninkrijk der hemelen.

Het is een misverstand — en erger! — van Dr Westerink om in verband met Zondag 31 bij de kerkelijke

tucht niet te willen spreken van een uitgesloten worden uit het Koninkrijk Gods!

Bovendien: hoe wil Dr Westerink uitkomen met den duidelijken term „rijk van Christus“, dien de Catechismus in Zondag 31 ook gebruikt?

Het is voor den meest eenvoudigen lezer direct duidelijk, dat het leerboek der kerken de uitdrukkingen „hemelrijk“ (Zondag 30 en 31), „rijk van Christus“ (Zondag 31) en „Koninkrijk Gods“ (Zondag 32) in navolging van de Schrift neemt als aanduidingen van hetzelfde rijk.

Is nu volgens Dr Westerink het rijk van Christus, waaruit de zich volhardende goddelooze door God zelf wordt gesloten, ook slechts de hemel? En stel nu even, dat de schrijver met zijn dwaze exegese gelijk had — hemelrijk en rijk van Christus zijn in Zondag 31 slechts aanduiding van den hemel —, zou uitsluiting daarvan door de kerkelijke tucht geen uitsluiting beteekenen uit het koninkrijk Gods?

Heeft zulk een sluiten van den toegang tot God in den hemel geen betekenis voor „het optreden van de geloovigen op aarde in alle levensverbanden“?

Hebben kerkelijke tucht en het zetten buiten het koninkrijk Gods ook zoo nog niets met elkander van doen?

Geloofte deze dwaasheid wie wil, wij kunnen het niet.

Is arbeid de Schriftuurlijke grondslag van den eigendom?

POLITIEK EN SOCIAAL LEVEN

Wie den man Mozes, gekomen aan het eind van zijn leven en staande aan de grenzen van Kanaän, tot Israël in Deut. 8 den oproep heeft hooren richten: „Hoor, Israël, de HEERE onze God is een eenig HEERE“ en daarbij onder de bevolen woorden, die in het hart van dat volk zijn zouden, ook heeft vernomen de heenwijzing naar groote en goede steden, die het volk niet gebouwd had, naar huizen vol goed, die het volk niet gevuld had, naar wijngaarden en olijfgaarden, die dat volk niet geplant had, die mensch moet vreemd opkijken, wanneer hij als vrucht van „ernstige bespreking“ (Inleiding brochure „De strijd voor vernieuwing der samenleving, blz. 3) door menschen, die ons willen doen zien wat er geschreven staat, zich ziet voorhouden „dat de produceerende arbeid de grond is van menschelijken eigendom volgens den Pentateuch“ (brochure blz. 16).

Bij de reeds genoemde armoede van een betoog bij gesloten bijbel, waar het gaat over zulk een belangrijke vraag als de grenzen van den eigendom volgens de Schrift, voegt zich nu de zoo mogelijk nog grotere armoede van een verkeerd beroep op wat dr van Es geschreven heeft in diens proefschrift „De eigendom in den Pentateuch“. De brochureschrijvers maken het ons niet gemakkelijk hun beweringen te controleren. Het boek telt over de 400 pagina's en nergens hebben zij hun aanhalingen van aanduiding der vindplaats voorzien. Zoo loopen eigen beschouwingen van de heeren dwars heen door gedeelten, die aan dit boek van dr van Es zijn ontleend.

Toch hebben we de moeite genomen, een en ander na te gaan, welke moeite zich inderdaad loont. Dr van Es dan schrijft op meer dan één plaats in zijn boek over den grond van den eigendom: hoofdstuk 9 van het eerste deel handelt over „den grondslag van den

zekerheid van Gods gunst OOK ALS DE ZELFBEHEERSCHING ONTBREEKT is een heel andere zaak. Natuurlijk KAN „doodsangst“ gevolg zijn van onbedenken kwaan. Het kan echter ook heel gewoon vanzelfsprekend verzet zijn van een jong leven tegen een plotselinge afbraak. En voor zoover het „respect“ voor de groote gebeurtenis voortkomt uit ontzag voor de hemelsche Majesteit waarvoor we door de poort van het sterven verschijnen, hebben we mogelijk zelfs met een geloofsacte te doen. Immers, hoe zeer we ook mogen weten door den dood van Christus verzoend voor Gods aangezicht te mogen verschijnen, Hij blijft de hemelsche Majesteit, voor wien we in onszelf nietige schepselen blijven.

Daarom komt het er maar op aan of onze mannen ook in het leger MET den Heere leven. Dan is het IN den Heere sterven inhoud van een Goddelijke belofte aan ons, die vervuld wordt veel zekerder dan wij dat met ons hart gevoelen.

Het is rijk na een gesprek over deze dingen de gezichten te zien opklaren. De prediking van de vastigheid van Gods trouw heeft dat gedaan.

Ik wil wel verklaren dat ik zelf allerminst een held ben, die den dood met onbewogen gelaat en hart tegengaat eventueel.

J. P. v. d. STOEL.